

ДВАМА БРАТЯ

TWO BROTHERS

Copyright © Ben Elton, 2012

First published as Two Brothers by Transworld Publishers, a part of the
Penguin Random House group of companies

© Ангел Ангелов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2020

ISBN: 978-954-28-3349-9

БЕН ЕЛТЪН
**ДВАМА
БРАТЯ**

Превод от английски
Ангел Ангелов

„Двама братя“ е посветена на двама братовчеди, мои чичовци:

Хайнц Еренберг, който е служил във Вермахта от 1939 до
1945 година,

и

Джефри Елтън, който е служил в британската армия от 1943
до 1946 година.

СЪДЪРЖАНИЕ

Момичето върху ръчната количка.....	9
Чай и бисквити.....	16
Близнаци.....	23
Още едно бебе.....	27
Отменена операция.....	29
Стонове и писъци	37
Предложение	42
Чисто нов модел.....	46
Дъщерята на Рейн	53
Линиите „Дистрикт“ и „Съркъл“	63
Полуделите пари	67
Млади предприемачи.....	76
Смешни пари.....	86
Подновено познанство	92
Нова работа.....	97
Горещо, горещо, горещо!.....	102
Сейнт Джонс Ууд	109
Твърде много джаз.....	117
Едно крещящо тригодишно бебе	124
Модерен джаз.....	125
Едно много възпитано момиченце.....	131
Съботният клуб	142
Две празненства и един срыв	150
Битка за Дагмар	153
Онзи мъж.....	160
Прозрение	164
Последен мач	166
Тринадесети рождени дни	175
Посетители в медицинския кабинет	179
Надеждата е изгубена.....	192
Отваряне на магазина.....	194

Бреговете на Червено море	213
Един спокоен ден в магазина	223
Студент по право	231
Обявяване на празненство	232
Семейство Фишер организира празненство	243
Auf Wiedersehen.....	253
По-нататъшни указания	262
Един приятелски настроен нацист.....	266
Враждебно настроен нацист	282
Прекъснато празненство	299
Зона, свободна от арийци.....	303
Делфин, изхвърлен на брега	309
Нови закони.....	319
Романтичен жест	327
Осиновено дете	335
Семейни родословия.....	342
Екскурзия в страната	348
Кръвно семейство.....	356
Предрешена участ.....	363
Спонтанна среща за по една напитка	370
В изгнание	376
Осъществяване на контакт	390
Седмични посещения.....	401
Отхвърлен на расова основа	407
Лични жертви.....	413
Върху насипа	426
Райхспортфелд, Грюнвалд	432
Почивка в Мюнхен	437
Другите деца на Фрида	447
Разговори на английски	453
Нощта на счупените стъкла	457
Дъжд на плажа	483
Последната среща на Съботния клуб	508
На следващата сутрин	516

Ранна закуска	525
От Untermensch в свръхчовек.....	530
Обсъждане на сватба.....	537
Последни инструкции	547
Смесен брак	549
Стари приятели	556
Още разговори на английски език	563
Разпознат	572
Народният парк.....	578
Германски герой	591
Пейката в парка	594
Еврейската болница.....	598
Продължение на разговора в парка.....	601
Преследвачката на евреи.....	604
Между Рапунцел и малката Червена шапчица	609
Две жени.....	612
В градината на невинността.....	615
Момиче на тротоара	626
Послеслов.....	628

Момичето върху ръчната количка

Берлин, 1920 г.

Докато сънуваше, Фрида Стенгел се събуди от леките ритания, за да открие, че нощницата и завивките ѝ са мокри.

Беше се съмнало, но светлината на деня не беше успяла да прогони мрачната унилоост на дългата, смразяваща нощ, която го предшестваше. Дъхът ѝ увисна тежко на слабата светлина, докато разтърсваше съпруга си, за да го събуди.

– Волфганг – прошепна тя, – водите ми изтекоха.

Той седна стреснато в леглото.

– Ясно! – отвърна той и се заоглежда трескаво, мъчейки се да дойде на себе си. – Добре! Всичко е наред. Знаем какво да правим.

– Още не съм започнала да раждам – успокои го Фрида. – Не ме боли. Нямам контракции. Но е сигурно, че вече са на път да излязат.

– Спокойно – отвърна Волфганг, претърколи се и стана от леглото, спъвайки се в ботушите, които беше оставил наблизко, за да са му подръка точно за такова събуждане. – Със сигурност знаем какво да правим.

Фрида очакваше близнаци и за раждането имаше гарантирано място в болницата. Медицинското училище „Берлин Бух“ се намираше в града, на няколко километра от „Фридрихсхайн“, където живееха те. Докато с усилие обличаше дрехите си, Фрида можеше единствено да се надява, че бебетата не бързат толкова.

Волфганг хвана ръката на жена си и двамата пипнешком се запускаха по петте реда стълби до улицата. Имаше асансьор,

но той беше стар и разхлопан и те решиха, че не могат да се доверят за такова важно пътуване на малката желязна клетка.

– Представи си, че заседнем и родиш бебетата между етажите – пошегува се Волфганг. – В него е разрешено да се качват само трима души! Онази кучка, портиерката, вероятно ще се оплаче от нас на останалите живеещи в сградата.

Когато излязоха на заледения тротоар, небето, надвиснало над главите на младата двойка, беше толкова тъмно и сиво, сякаш изковано от желязото в знаменитите пещи на лаярната на „Круп“ в Есен и занитено със стоманени нитове над Берлин. Берлин винаги изглеждаше сгушен под тъмносивото небе. Военните зими и тези, които ги последваха, бяха наистина жестоки и докато мокрите и замръзнали ранобудни работници бързаха покрай младата двойка, приведени ниско под напора на хапещите, остри източни ветрове, Фрида и Волфганг си мислеха, че сякаш не могат да си спомнят в Берлин да е имало някакъв друг сезон освен зима. Сякаш не е имало време, когато всяко дърво по „Унтер ден Линден“* е било покрито с ослепително ярки цветове, възрастните господа са се разхождали по „Гиргартен“** със свалени сака, а момичетата са ходели без чорапи.

Но пролетта и лятото бяха далечен спомен през този февруари на 1920 година – отминал сън от по-добрите времена, преди катастрофата на Великата война да избухне над Германия. Сега небето сякаш винаги беше с цвета на оръжейно сиво и от него се носеше грохот, все едно отвъд хоризонта, в полята на Белгия и Франция, и по безкрайните руски степи още ехтяха гърмежите на истинските оръдия.

Разбира се, таксита нямаше, дори и да можеха да си го позволят, а както можеше да се очаква, трамваите не работеха заради някоя от редовните стачки. По тази причина семейство Стенгел бяха уредили да вземат назаем една ръчна количка от местния зарзаватчия.

* Известен булевард в централната част на Берлин. – Б. пр.

** Район в Берлин, известен с парка си. – Б. пр.

Когато пристигнаха пред магазина му, хер Зомер ги чакаше с количката и връзка моркови, вързани с панделка.

– Розово и синьо – обясни Зомер, – защото Волф ме увери, че ще имате момче и момиче. Ще свършите цялата работа наведнъж и ще се превърнете в истинско семейство.

– Ще са две момчета – твърдо заяви Фрида. – Така че ще трябва да се подготвиш, че след няколко години ще започнат да ти крадат от ябълките!

– Ако изобщо имам ябълки – печално отвърна зарзаватчицата, докато Волфганг започна да бута количката, която се хлъзгаше и дрънчеше по заледените камъни и павета.

Точно в този момент на някоя от близките улици отекна стрелба от автоматично оръжие, но те не ѝ обърнаха внимание, както не обърнаха внимание и на виковете и писъците, последвани от тропот на ботуши и звука от чупещо се стъкло.

За Волфганг и Фрида изстрелите, тропотът на ботуши и счупеното стъкло бяха просто градски звуци и те вече не ги забелязваха. В Берлин те бяха толкова обичайни, колкото и виковете на продавача на вестници, чуруликането на птиците в парка или тракането на влаковете по железопътните мостове. Никой не им обръщаше внимание. Хората навеждаха глави и ускоряваха крачка, надявайки се да не закъснеят за опашката, на която планираха да се наредят.

– Шибани идиоти – промърмори еднокрак ветеран, който бързо мина покрай тях, опирайки се на патериците си.

– Много си прав – отвърна Волфганг, обръщайки се към вече отдалечаващия се мъж с бръсната глава и малка армейска шапка.

Вестниците наричаха тези продължаващи безредици „революция“, но ако това беше революция, то тя беше от някакъв странен, немски вид. Гражданските власти продължаваха да съществуват и бизнесът също продължаваше. Децата си играеха по тротоарите. Секретарките вече бяха застанали зад печатните си машини преди осем и тридесет. Полицията все така проверяваше талоните за паркиране на колите, дори когато соб-

ствениците им бяха в близката изба и ритаха някого до смърт или самите те бяха ритани до смърт.

Животът в Берлин просто продължаваше, докато комунистическите банди и членовете на крайнодясната милиция „Фрайкорпс“ се избиваха едни други по време на обедната си почивка.

Фрида и Волфганг също продължиха напред. Поне Волфганг продължи, потейки се въпреки студа над дръжките на количката, докато буташе жена си по осеяните с боклук улици и псуваше, и ругаеше, когато понякога се налагаше да заобикаля някоя барикада, преди най-сетне да стигне до великолепното стълбище на знаменитата университетска болница с пет хиляди легла на „Линденбергер Вег“ – най-голямата в цяла Европа.

Волфганг спря количката, пое бавно и мъчително дъх в ледения въздух и свали чантата на Фрида.

– Доста е тежка, а? – задъхано попита той. – Наистина ли ти трябват всички тези книги?

– Може да се наложи да остана известно време – отвърна Фрида и се свлече тежко по дъската на количката, трепвайки от болка, когато подутите ѝ глезени поеха тежестта. – Трябва да свърша някаква работа.

– Е, тук няма да споря с теб, Фред – съгласи се Волфганг. – Омъжи се за музикант. Музикант, който се надява, че в някакъв момент ще може да живее по начина, по който би искал.

– Ти си композитор, Волф – усмихна се Фрида. – Не просто музикант. Казах на родителите си, че се омъжвам за следващия Менделсон.

– Господ да ни е на помощ, надявам се да не е така. Той е написал твърде много мелодии. Музиката за Kaffee und Kuchen* не е за мен, Фреди, знаеш това.

– Хората харесват мелодиите. Те плащат за тях.

– Ето защо, когато имах тази възможност, аз си намерих едно добро и умно момиче. Всеки джазмен се нуждае от сяло влюбена в него докторка, която да се грижи за него.

* Кафе и торта (нем.). – Б. пр.

Волфганг обгърна огромната талия на Фрида и я целуна. Фрида се засмя и се освободи от него:

– Не съм сляпо влюбена, а едва те търпя. Освен това не съм и докторка. Още не съм, остава дребната подробност да си взема последните изпити. И внимавай с книгите ми. Те са взети от библиотеката и ще ме глобят, ако разберат, че някоя страница е дори само леко прегъната.

Фрида изучаваше медицина в Берлинския университет. Тя дори беше взела един вид стипендия – факт, който нейните дълбоко консервативни родители все още не можеха да повярват, че е истина.

– Искаш да кажеш, че плащат за обучението ти? Дори и на жените? – недоверчиво я беше попитал баща ѝ.

– Налага им се, татко. Повечето момчета са мъртви.

– И въпреки това. Жени доктори? – отвърна баща ѝ и зад солидната, вечна убеденост на късо подрязаните му мустаци на прусак се възцари объркване. – Кой би им се доверил?

– Да не мислиш, че ще имат избор? – отвърна Фрида. – Живеем в двадесети век, тате, не е лошо и ти да се присъединиш към нас по някое време – минаха вече две десетилетия.

– Грещиш – възрази баща ѝ с мрачна сериозност. – Новият век започна съвсем наскоро, когато Негово Имперско Височество абдикира. Един Господ знае как и кога ще свърши всичко това.

Бащата на Фрида беше полицай, а майка ѝ – горда домакиня. Той носеше заплатата си, а тя се грижеше за дома и възпитаваше децата. Начинът им на мислене беше оформен по времето на Кайзера и културният шок на следвоенната Ваймарска република здравата ги беше разтърсил. И за двамата беше непонятно това, че правителството не можеше да спре престрелките по улицата, но се занимаваше с равенството на половете или това, че зет им е готов да създаде семейство, въпреки че не можеше да си позволи да плати за такси, което да откара жена му до болницата.

– Мисля, че ако татко те види да буташ бременната му дъщеря до болницата в ръчна количка, ще извади пистолета си и ще те застреля – отбеляза Фрида, докато двамата заедно с усилие изкачваха стъпалата.

– Той за малко не ме застреля за това, че ти направих дете – отвърна Волфганг, докато ровеше в джобовете на самото си за документите за приемане в болницата.

– Ако не се беше оженил за мен, щеше да го направи.

– Добре, ето ги. Всичко е наред.

Навсякъде около тях се трупаха болни, премръзнали хора, които влизаха и излизаха през огромните врати на болницата.

– Ще се върна довечера – добави Волфганг. – Погрижи се дотогава да сте станали трима.

Фрида стисна ръката му.

– Господи, Волф – прошепна тя, – сега, като го казваш... Днес сме само аз и ти, утре ще бъдем аз, ти... и децата ни.

Един порив на вятъра я накара да потрепери. Пронизващият, осеян с капчици дъжд, студ проникваше през износените ѝ дрехи. Волфганг отново я прегърна, този път не закачливо, а страстно и почти отчаяно. Две малки, премръзнали човешки същества, сгущени заедно под непрощаващите гранитни колони на огромното административно здание.

Две млади сърца, биещи като едно.

И още две, още по-млади, в топлината на корема на Фрида.

Четири сърца, събрани от любовта сред суровите бури на едно друго, по-голямо сърце – направено от камък и желязо. Берлин, сърцето на Германия.

– Точно така – отвърна Волфганг. – Ти, аз и децата ни. Най-доброто и най-красивото нещо, което някога е съществувало.

Този път той говореше, без да се усмихва и без да се опитва да се шегува.

– Да, което някога е съществувало – тихо повтори Фрида.

– Добре. Да се захващаме тогава, Фред. Прекалено дяволски студено е, за да стоим тук и да ставаме сладникаво-сантиментални.

И дума не можеше да става Волфганг да чака в болницата. В следвоенен Берлин много малко от бащите, които очакваха раждането на децата си, можеха да си позволят да чакат пред родилните отделения и да раздават пури на близките и приятелите си, така както повеляваше традицията. Хер Зомер очакваше ръчната си количка, а Волфганг, като всички останали в града през тази ужасна зима, трябваше да започне да се реди на опашките.

– При Хорст има месо – каза той, докато слизаше надолу по стълбите към мястото, където беше оставил количката. – Агнешко и свинско. Ще отида да ти взема малко, дори и да се наложи да заложа пианото си. Ще ти е нужно желязо, за да изхранваш малките ни син и дъщеря.

– Малките ни синове – поправи го Фрида. – Ще имаме момчета. Казвам ти, жената усеща тези неща. Паулус и Ото. Момчета. Момчета, които ще са големи късметлии.

– Защо късметлии? – извика Волфганг. – Имам предвид, като се изключи това, че ще имат най-красивата майка на света?

– Защото са близнаци. Имат се един друг, Волф. Това е един суров град в един суров свят. Но колкото и да е суров животът, нашите момчета винаги ще могат да разчитат един на друг.

Чай и бисквити

Лондон, 1956 г.

Стоун се загледа в покритата със зебло маса пред себе си, чашите за чай, бисквитите, купчината жълта хартия за писма и писалката върху нея. Фокусира погледа си върху черния баке-литен телефон с острите му ъгловати ръбове и оръфания му, усукан платнен шнур. Сигурно беше от началото на тридесетте.

Какво ли е правил той самият по времето, когато този кабел е бил нов?

Без съмнение се е биел. Или е тичал ужасен по някой берлински тротоар, търсейки уличка, в която да се скрие. Двамата с брат му тичаха един след друг – две млади момчета, изпаднали в смъртна уплаха за живота си.

Очите на Стоун проследиха кабела от масата надолу, по леко деформирания, яркочервен линолеум и към доста голямата черна кутия, завинтена към перваза. Стори му се, че чува жуженето на кутията, но можеше да е и далечният трафик по „Кромвел Роуд“.

Размърда се нервно на стола си. Така и не беше свикнал да бъде разпитван в голи стаи от служители на правителството. Дори и сега не можеше напълно да убеди себе си, че е в безопасност.

Дори и сега някаква част от него очакваше насилие.

Само че това, разбира се, беше Англия и тук не правеха подобни неща. Една част от познатите на Стоун, които имаха леви разбирания, се подсмиваха подигравателно, когато им го кажеше. Но те никога не бяха имали нещастieto да живеят в страна, където внезапното и абсолютно насилие беше норма, а не изключение.

Стоун погледна отново към мъжете, които го разпитваха. Бяха класическа двойка. Единият беше нисък, доста закръглен и оплешивяващ, с досаден малък мустак, оцапан със супа. Малките му, кръгли очи постоянно се стрелкаха към бисквитите. Другият не беше много по-висок, но беше по-слаб. Той седеше в ъгъла на голата стая без прозорци и наблюдаваше през полуспуснатите си клепахи. Стоун имаше усещането, че участва в сцена от филм и че Питър Лори го разпитва, докато Хъмфри Богарт не казва и дума и лицето му остава неразгадаемо.

– Пътувате към Берлин с надеждата да се срещнете с вдовицата на брат си.

По-ниският мъж, Питър Лори, задаваше този въпрос за втори път.

Или не беше въпрос, а твърдение? Със сигурност беше вярно. Но откъде знаеха?

Очевидно бяха прочели писмото на Дагмар.

– Предполагаема вдовица – поправи го Стоун, избягвайки въпроса.

Житейският му опит го беше научил, че обикновено е по-мъдро да не разкриваш каквато и да било информация на властите, докато не те принудят.

– Смятате, че брат ви не е мъртъв?

– Никога не е имало реално доказателство за това.

– Имате предвид труп?

– Предполагам.

– Определено се смята, че брат ви е мъртъв – отвърна Лори, най-накрая се предаде и си избра маслена бисквита. – Убит е от руснаците по време на битката за Москва през 1941 година.

– Така ми казаха източногерманските власти след войната – отвърна Стоун.

– Имате ли някакво основание да се съмнявате в това?

– Не. Никакво. Винаги съм се надявал, че не е вярно – това е всичко. Брат ми обикновено имаше план. Не беше лесен за убиване.

– Вафен-СС са се състояли от мъже, които не са били лесни за убиване. Поне докато не започнали да вербуват момчета. Брат ви се е присъединил към тях през 1940 година, нали?

Имаше ли нотка на подигравка в гласа му? Стоун усети как в него се надига гняв. Какво право да дава оценки имаше това самодоволно дребно човече, докато дъвчеше маслената си бисквита? Той не беше живял там, където бе живял брат му. Където бяха живели майка му и баща му. И Дагмар.

Отново това чувство за вина.

„Вината на оцелелия“ – така я наричаха психиатрите.

– Брат ми не беше нацист – твърдо заяви Стоун.

– Разбира се, че не е бил – отвърна Питър Лори, сега подигравката в гласа му беше явна. – Никой от тях не е бил нацист, нали? Или поне така твърдят сега. А и Вафен-СС не са били истинските СС, нали? Те никога не са управлявали концентрационните лагери. Човек не може да ги вини.

– Брат ми беше женен за еврейка – натърти Стоун.

– Да, знаем. Дагмар Стенгел, по баща Фишер. Пътувате за Берлин, за да се срещнете с нея. Не е ли така?

Стоун отново се загледа в чашите и чиниите. Не искаше да им разказва за личните си дела, но въпросът очевидно беше риторичен, а той не искаше да бъде хванат в лъжа.

– Да. Дагмар Фишер – призна Стоун.

– Дагмар Стенгел.

– Познавах я като Дагмар Фишер. Тя се омъжи за брат ми, след като напуснах Германия.

– Кога за последен път сте виждали госпожа Стенгел?

Стоун дръпна дълбоко от цигарата си и затвори очи. Колко често преживяваше този момент отново и отново. Свирките и маневрите на влаковете. Мирисът на косата ѝ. Военната музика по високоговорителите, която толкова му пречеше да прошепне нещата, които трябваше да каже.

– През 1939-а – отвърна той.

– В Берлин?

– Да. В Берлин.

– А след войната? Опитайте ли се да я откриете?
– Разбира се. Опитих се да откроя цялото си семейство.
– Били сте в Германия?
– Да. С армията. Работех в лагерите за бежанци, към „Администрацията за подпомагане и благоустрояване“ на Обединените нации. Знаете всичко това, то е в досието ми.

– Значи сте били на подходящото място, за да потърсите една неуловима еврейка? – отбеляза Питър Лори с уста, пълна с бисквити.

Неуловима еврейка. Какъв израз. Дребосъкът явно нямаше представа какво небрежно презрение и вродено подозрение се съдържат в нея.

– Неуловима еврейка? – повтори Стоун. – Какво, по дяволите, искате да кажете с това?

– Имам предвид фрау Стенгел, разбира се.

– Тогава просто го кажете, мамка му!

Настъпи кратко мълчание.

– Фрау Стенгел? – поправи се Лори. – Не я ли открихте?

– Не.

– Какво се е случило с нея?

– Така и не разбрах.

– Поредната анонимна жертва на Холокоста?

– Така предположих.

– Но сега мислите, че е оцеляла?

Стоун замълча за момент, обмисляйки отговора си:

– Едва наскоро си позволих да се надявам, че е така.

– И защо смятате така?

Стоун положи големи усилия да не избухне. Гневът никога не помагаше. Особено когато си имаш работа с мъже, седящи зад зелени маси с чаши чай и празни жълти бележници.

– За какво е всичко това? – попита Стоун. – Не разбирам защо искате да знаете и защо изобщо трябва да ви отговарям.

– Много просто е – отвърна пълният мъж, счупи втора бисквита на две и взе по-голямата половина. – Ако ни сътрудни-

чите, скоро ще сте свободен да си вървите. Ако не го направите, ще трябва да преминете през толкова много бюрократични спънки, че ще трябва да отложите пътуването си за неопределено дълго време. Може да не стигнете до Берлин до двехилядната година, когато вече ще сте старец, а от града ще са останали само купчина димяща, радиоактивни развалини. Така че просто бъдете разумен човек и отговаряйте на въпросите ни. Защо сега се надявате, че Дагмар Стенгел е жива?

Стоун сви рамене. Надутата малка свиня и без това знаеше отговора:

– Защото тя се свърза с мен.

– Просто така, изведнъж?

– Да, изведнъж.

– След седемнайсет години?

– Точно така.

– И сте сигурен, че това наистина е фрау Стенгел?

Точно там беше работата. Той беше сигурен. Беше напълно сигурен. Почеркът, стилът и спомените, които бележката съдържаше. И въпреки това...

– Тя казва, че е оцеляла през по-голямата част от войната в Берлин – отвърна Стоун, избягвайки въпроса на Лори. – Но Гестапо я хванали през юни четирийсет и четвърта и я изпратили в „Биркенау“. Изглежда е успяла да избяга.

– Наистина рядко постижение.

– Такива неща са се случвали рядко, но са се случвали. Казва, че е избягала по време на бунта на „зондеркомандата“* в Крематориум IV и до края на войната се е била заедно с полски партизани. След това руснаците отново са я вкарали в лагер заедно с останалите оцелели от полската съпротива.

– Забележителна история.

Но не невъзможна. Въпреки изтънчените си маниери Дагмар беше корава и находчива.

* Работно звено, съставено от затворници, обикновено евреи, в нацистки лагер на смъртта през Втората световна война. – Б. пр.

– Виждам, че ви е трудно да повярвате в нея – каза пълният мъж, като гледаше втренчено Стоун. – След толкова дълго време не е изненадващо. Обаче аз съм тук, за да ви кажа, че тази история е вярна. Или поне завършекът ѝ е верен. Дагмар Стенгел е жива и здрава и живее в Източен Берлин.

Радостта, която го заля, беше подобна на внезапното и шеметно вълнение, което го връхлиташе понякога в сънищата му. Когато на плажа на езерото Ванзее в мокрите от дъжда прегръдки на Дагмар Фишер беше той, а не брат му.

– Откъде знаете? – попита Стоун, опитвайки се гласът му да не трепне.

– Знаем много неща.

Стоун удари с юмрук по масата. Чашите иззвънтяха. Старомодният телефон подскочи върху вилката си. Това беше негова работа, а не тяхна. Беше неговото семейство. Неговият живот. Как се осмеляваха да се държат така, сякаш това е някаква игра!

– Откъде знаете? – попита той. – Кажете ми!

– Имаме си източници – отвърна пълният мъж, без да обръща внимание на разпалеността на Стоун, и лениво се зае с другата половина на втората бисквита. – Поверителни източници.

– От МИ-6 ли сте?

– МИ-6 не съществува, господин Стенгел.

– Стоун! Името ми е Стоун. Такова е от петнадесет проклети години!

– Да, сам го сменихте, нали?

Отново тази лека, подигравателна усмивка. Този път не беше заради германеца, който твърдеше, че не е нацист, а заради потайния евреин, който си беше сменил името, за да скрие, че е евреин. Такива бяха британците, харесваше им да се подиграват и за двете. Само защото бяха спасили света в името на благоприятното и честната игра, това не означаваше, че проклетите евреи можеха да започнат да се правят на важни.

– Смених си името, защото армията ме посъветва да го направя – сопна се Стоун. – Британската армия. Ако ме бяха

пленили по време на бойни действия и бяха разбрали, че съм евреин, щяха да ме вкарат в газовата камера.

– Добре. Успокойте се – отвърна дребосъкът със снизходителна и самодоволна усмивка. – Знаем, че е така.

– Знаете твърде много.

– Опитваме се.

– Защото сте МИ-6 – настоя Стоун. – Тайните служби.

– Не бихме могли да ви кажем нещо такова, нали, господин Стоун? Тогава нямаше да е тайна – усмихна се Питър Лори и избърса устата си, очевидно доволен от малката си шега.

Стоун трябваше да се досети от самото начало. Дори и самата стая беше достатъчно доказателство. Гола, като се изключи масата, чая, бисквитите, листата хартия и телефона. Нямаше нито една книга, брошура или записки. Нямаше карта на стената, кошче под масата, нямаше дори и един кламер. Коя нормална канцелария изглеждаше по този начин? Дори и полицаите имаха плакати по стените.

Освен това я имаше и двойната игра. Бъбривият и мълчаливият. Това беше класика, разбира се. Такова клише. Наистина трябваше да се досети. Те наистина бяха шпиони.

И казаха, че Дагмар със сигурност е жива.

Отново го заля вълна на радост.

Беше оцеляла. След Берлин. Лагерите. Гулаците. Беше оцеляла след всички тях.

И през цялото това мрачно време не го беше забравила. Него – човекът, който я беше обичал.

Който все още я обичаше.

Който винаги щеше да я обича.